

VĚRA HUDÁČKOVÁ BAROCHOVÁ

BRÁCHA NENÍ ASPARÁGUS

ilustrace

TEREZA JANÁKOVÁ

Albatros

Brácha není asparágus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Věra Hudáčková Barochová

Brácha není asparágus – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRAVIDEL-
NÝ PŘÍJEZD
9:55. ODJEZD
...

VĚRA HUDÁČKOVÁ BAROCHOVÁ

BRÁCHA NENÍ ASPARÁGUS

ilustrace

TEREZA JANÁKOVÁ

Albatros

Byla jednou jedna kniha...
a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená
v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!
Pošlete ji dál s www.restorio.cz.

© Věra Hudáčková Barochová, 2025
Illustrations © Tereza Janáková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07664-5
ISBN e-knihy 978-80-00-07666-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07667-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-07665-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

1. Smutek z loučení a nečekaně nadějná vyhlídka

Poslední den letního soustředění se chýlil ke konci a s ním i celý prázdniny. Měla jsem z toho pořádnou depku. Bála jsem se, že s prázdninama skončí i moje přátelství s Andy. Protože každá z nás trénovala v jiném oddílu, a navíc jsme ani nechodily do stejné školy, bylo jasné, že se během školního roku moc často neuvídíme. A přitom trvalo tak dlouho, než jsem našla opravdovou kamarádku!

Cítila jsem se pod psa a na náladě mi nepřidalo ani to, že od rána lilo jako z konve. Jak já nesnáším, když prší! Ještě víc než koprovku nebo testy ze země. Déšť hlasitě bubnoval na střechu nástupiště a v tenoučkejch pramíncích odtud stékal do štěrků mezi pražci. Na perónu bylo sucho, ale těsno.

Právě jsme přijeli z letního gymnastického soustředění. Holky vyskákaly z vlaku a strkaly se v chumlu kolem naší trenérky Stáni. Každá z nich se snažila překřičet ostatní, jako by si během tří týdnů nestihly povědět všechno. Stranou stál jen Robin (asi proto, že je mezi námi jedinej kluk), já (protože si s holkama moc nerozumím) a Andy, protože...

je to prostě Andy. Za všech okolností originál. Nikdy nedělá nic jako ostatní, nezajímá ji, co od ní kdo očekává, ani co si o ní myslí její okolí.

„Ztište se!“ Stáňa se pokusila zjednat klid. Když se jí to nepodařilo, vytáhla píšťalku, kterou používala při tréninku. Zřejmě si neuvědomila, že nejsme v tělocvičně. Pronikavý hvízdnutí vyvolalo na nádraží pořádný zmatek.

Z nedalekého hloučku vyrazilo několik lidí k vagónům přistaveného rychlíku. Zavalitý pán se k vlaku rozběhl tak rychle, že cestou porazil malého kluka a přišlápl ocas psovi, kterej mu ležel v cestě. Kluk se rozbrečel, pes zavyl, vyskočil a rozštěkal se na celý kolo. Z nádražní budovy vyběhl výpravčí a rozčileně zjišťoval, co se děje. Holky zmlkly. Se zájmem sledovaly zuřícího výpravčího a trochu škodolibě vyčkávaly, jestli odhalí, kdo ten chaos způsobil. Výpravčí si ale jen ulevil několika hlasitejma nadávkama a pak se otráveně vrátil do kanceláře. Sotva za ním zapadly dveře, obrátily holky pozornost k trenérce.

Stáňa využila chvíli klidu k tomu, aby nás pochválila za práci na soustředění a připomněla, že letos krajský přebor proběhne dřív než obvykle.

„Každá hodina tréninku se vám bude hodit. Nezapomeňte, že začínáme už příští týden!“ Potom se otočila k Andy. „Nechtěla bys s námi trénovat i během školního roku, Andreo?“

Vzrušením jsem zatajila dech.

Andy odpověděla bez rozmyšlení: „Taky už mě to napadlo. Nemusela bych na tréninky tak daleko dojíždět. Mám toho plný zuby za ten půlrok, co jsme se přestěhovali.“

„Fajn,“ usmála se na ni Stáňa. „Ráda tě uvidím. Můžeš přijít hned v pondělí. Přihlášku vyřídíme dodatečně,“ kýv-

la nám na pozdrav, hodila si bágl přes rameno a zmizela v davu valícím se k východu.

Myslela jsem, že se zblázním radostí.

„Takže spolu budeme chodit na tréninky? To je bezva!“

Andy přikývla na souhlas, ale zároveň mi položila dost divnou otázku: „Hele, Lindo, jaká je vaše třídní?“

„Minaříková? Proč tě to zajímá?“ nechápala jsem.

Uculila se. „Protože prvního září nastupuju k vám.“

„K nám do školy?“ vydechla jsem ohromeně.

„Přesně. Všechno už je vyřízený. A dokonce budu chodit do áčka jako ty.“

To byla vážně bomba. Samým nadšením jsem zapoměla, na co se mě původně ptala, takže se nedozvěděla, že třídní docela ujde. Zato jsem jí navrhla, že spolu můžeme sedět v lavici, a doufala jsem, že o to bude stát stejně jako já.

„Jasně. Drž mi místo,“ souhlasila okamžitě, ale protože přitom tékala pohledem po perónu, zdálo se, že je myšlenkama někde jinde.

„Koho vyhlížíš?“ vyzvíдалa jsem.

Andy nespouštěla oči z davu valícího se k nástupištím. „Hledám naše. Už tu dávno měli být...“ odpověděla, aniž by se na mě podívala. „Tobě nikdo naproti nepřijde, nebo co?“ zeptala se roztržitě.

„Není kdo,“ lhostejně jsem pokrčila rameny, jako že mi na tom nezáleží. Ale mrzelo mě to, i když už bych dávno měla být zvyklá.

Andy přestala sledovat vchod na nádraží. Upřela na mě překvapený pohled, a přestože nic neřekla, očividně čekala, že svoji odpověď nějak rozvedu. Nedivila jsem se. Byla jsem asi jediná, na koho tu nikdo nečekal. Něco jsem jí říct musela a rozhodla jsem se pro pravdu. I když ne úplně...

„Táta pracuje jako kuchař na výletní lodi. Právě teď kotví v moři někde na jihu Itálie. A máma... to asi nestihla – jako obvykle. Má spoustu práce s bráchou.“

„To znám,“ zakřenila se Andy. „Když se nám narodila Klárka, všechno se točilo jen kolem ní. S mladším sourozencem jsou vždycky potíže,“ dodala zkušeně. Vtom zahlédla rodiče s malou sestrou a rychle se rozloučila. Předtím mě ještě stačila povzbudit: „Neboj se, brácha brzy vyroste. Za chvíli se to zase změní, mně můžeš věřit. Mám s tím bohatý zkušenosti,“ ušklíbla se a odfrčela.

Chvíli jsem se za ní dívala a hlavou mi běželo: *Kdybys tak věděla...*

Andy to nemohla tušit, ale já jsem si byla stoprocentně jistá, že u nás doma se situace nezmění. Ani za chvíli, ani za dlouhý čas.

Brácha je totiž o dva roky starší než já.

2. Divnej brácha a virtuální táta (seznamte se s naší rodinou)

Byla jsem tak nadšená z noviny, kterou mi Andy prozradila, že jsem ani nevěděla, jak jsem se ocitla před naším domem. A najednou jsem dostala chuť udělat něco hodně praštěnýho. Například zmáčknout všechny zvonky u dveří a pak odněkud zpovzdálí sledovat, co se bude dít. Napadlo mě zazvonit třeba na paní Vaňkovou, která si pořád stěžuje na našeho Filipa a říká mu „ten divnej kluk“. Nebo na pana Nováčka, kterej se s každým jen hádá. Představovala jsem si, jak se budou tvářit, až vyběhnou před dům a zjistí, že zbytečně. Už jsem natahovala ke zvonkům ruku, ale na poslední chvíli jsem ztratila odvahu. Rebelka ze mě asi nikdy nebude. Opřela jsem se do dveří a vklouzla jsem dovnitř.

Výtah zase nefungoval, ale radost mi nezkazilo ani to, že jsem svůj obrovskej kufr musela vyvlíct po schodech doce-la sama. Vyběhla jsem do třetího poschodí na jeden záta-h, a až přede dveřma našeho bytu jsem se na chvíli zastavila, abych se nadechla. Spokojeně jsem zkontrolovala obrázek krajinky vedle našeho zvonku, květináče s kaktusy v ok-nech nad schodištěm a ohmataný zábradlí, který jsem se

LINDA

ANDY

FILIP

PANÍ HAŠKOVÁ

před pár lety pokusila sjet po zadku a mimoděk jsem se dotkla jizvičky, která mi od toho dne zdobí čelo nad pravým obočím. Byla jsem doma.

Mamka provinile potěžkala můj kufr a pak mě zasypala obvyklýma omluvama za to, že mi nepřišla naproti. Vrátila se s Filipem chvilku přede mnou. Tentokrát s bráchou strávila odpoledne na kurzu nácviku sociálních dovedností. A teď jsme se všichni potkali v předsíni. Na chvíli jsem se zasnila při představě, že Filipa pořádně vycvičili a já s ním díky tomu budu zažívat méně trapasů na veřejnosti. Haha.

Do reality mě vzápětí vrátil komentář mého vzhledu („Ty teda vypadáš!“), a následující výslech na téma *Proč sestra dorazila tak mokrá, a navíc až teď, když vlak podle jízdního řádu přijel před dvaceti osmi minutami a cesta z nádraží k nám domů trvá dvanáct minut a třicet sedm vteřin*. Už dávno jsem pochopila, že je marný diskutovat s někým, kdo má informace přesnější než internet. Na všechny otázky jsem bráchovi trpělivě odpověděla a mamka to ocenila vděčným pohledem. Všimla jsem si, že jí přibylo několik vrásek i pár šedivejch vlasů a napadlo mě, že by se zase měla obarvit. Ale nejsem jako brácha, a tak jsem nic z toho neřekla nahlas. Teprve potom jsme se spolu všichni pořádně přivítali a chvíli jsme vypadali jako normální rodina.

Po večeři jsem se konečně mohla zavřít v pokoji a nažhavit počítač. Napjatě jsem vyčkávala, až zazní obvyklý žbluňknutí a na obrazovce se objeví táta. Můj táta... Tolik mi chyběl! A nejen ty tři neděle na soustředění. Celý rok a půl, ode dne, kdy přijal zaměstnání na lodi. Během té dlouhé doby pracoval daleko od domova a chvilky na skypu pro mě byly jedinou možností, jak se s ním vidět. Žádou z nich bych nevyměnila ani za tu největší oříškovou

čokoládu. Ani za měsíc prázdnin navíc. Prostě za nic na světě. Už mockrát jsem mu to chtěla říct, ale vždycky se mi v poslední chvíli zadržela slova v krku. A tak jsem i tentokrát jen šťastně vydechla:

„Tati, já jsem tak ráda, že jsem tě ještě stihla.“

„To já taky, Puntíku.“

„Neříkej mi tak, víš, že to nesnáším,“ ohradila jsem se rozmrzele. Nemám ráda, když mi někdo připomíná přezdívkou z dětství, což taťka dobře ví, ale přesto mě tak občas škádlí.

„Promiň. Pořád zapomínám, že už jsi nám vyrostla,“ omlouval se, a přestože měl docela vážnej hlas, oči se mu smály.

Nechtěla jsem vzácnou společnou chvílku pokazit, a tak jsem se tvářila, že jsem si toho nevšimla.

„Povídej, jak bylo na soustředění?“ pobídl mě netrpělivě.

„Bezva. Našla jsem si tam kamarádku! Budeme spolu od září chodit na tréninky i do třídy.“

„No sláva!“ zajásal. „Naše samotářka konečně našla parťáčku. Mám z tebe radost. A co novinky z domova?“

Podělila jsem se s ním o tu nejčerstvější: „Filip by měl chodit na nějaký nový rehabilitace.“

„Myslíš tu hipoterapii?“ ujišťoval se.

Překvapilo mě, že už o tom ví, ale pak jsem si uvědomila, že domů určitě volal, i když jsem byla pryč. Bylo to pochopitelný, ale připadalo mi, jako by mě tím tak trochu zradil. Zamrzelo mě to.

„Puntíku, haló, slyšíš mě? Nevypadl nám signál?“

„Promiň, jen jsem se zamyslela,“ přiznala jsem. A aby se nezačal vyptávat, pro jistotu jsem rychle jsem dodala: „Mamka si od toho dost slibuje. Někde četla, že jízda na koni

zlepšuje motoriku, a to by se bráchovi fakt hodilo. Hlavně při těláku.“

„Kdy s tím začne?“ zajímalo tátu.

„Zatím nemají volný místo. Je první náhradník.“

Víc jsem nevěděla.

„Nakonec třeba bude jezdit na koni závodně a ty už nebudeš jediný sportovec v rodině,“ zasmál se táta.

To *sotva*, proběhlo mi hned hlavou, ale nechtěla jsem bráchu shazovat, protože to by se taťkovi určitě nelíbilo. Naštěstí jsem si uvědomila, že mám ještě jednu důležitou novinku, a hned jsem ji na něj vybalila:

„Představ si, že letos bude krajskej přebor už v říjnu!“

„Těšíš se?“

Vždycky ho zajímalo, co cítím.

„Spíš se bojím,“ přiznala jsem. „Po tom, jak jsem poslední sletěla z kladiny.“

Taťka mávl rukou, jako že taková prkotina nás nemůže rozházet, a optimisticky prohlásil: „Dobře to dopadne, neboj se. Já tě znám, jsi velká bojovnice.“

„Stalo se mi to už po druhý,“ připomněla jsem. „Ale jestli tentokrát nevybouchnu, počkáme na moje narozeniny a oslavíme to všichni společně, abys byl u toho. To bude bezva, ne?“

Taťka zvážněl: „Moc mě to mrzí, Lindo, ale radši s tím moc nepočítej.“

„To jako... že zase nepřijedeš?“ Nechtěla jsem tomu uvěřit.

„Dobře víš, že to nezáleží jen na mně,“ řekl posmutněle a tvářil se přitom tak zkroušeně, že vypadal komicky.

Za jiných okolností bych se rozesmála. Jenže to by mi jeho slova nesměla způsobit takový zklamání. Vůbec jsem se ho nesnažila skrývat.